

તપ કરવાનાં પણ ખરાં

તપ કરવાનાં પણ ખરાં, આપણે ઘેર બેઠાં.
પુણ્યવંતો કાળ કળિયુગ, તપ પધાર્યા ઘેર બેઠાં.

‘ટી.વી’-‘રેડિયા’ ‘સ્વિચ ઓને’, દૃશ્ય-ગીતાં ઘેર બેઠાં.
ઘણી-ઘણિયાણી, બાળબચ્ચાં, ‘ઓન સ્વિચે’ તપ્ત છે જ્યાં.

ગાડીમાં કોઈ અથડી પડતાં, સમજો તપ જ આવ્યું છે હ્યાં.
આપણને જે ખોળી આવ્યું, આવો ઉદયકર્મે બેઠાં.

ઘક્કો ના દ્યો, તપને ભોગવ, નિર્જરા જો ઘેર બેઠાં.
આવ્યું નથી તો ના બુલાઓ, તપ ઘણું ઘેર બેઠાં.

તપ સંયોગે કરતાં છિટ્-છિટ્, ના ખસકશે ઘેર બીજાં.
પગ ફાટ્યો ને કીધું કોઈને, તપની પુણ્યે લૈ લ્યે બીજાં.

તપ આપણું ને ભાગ લ્યે કોઈ, ખાધી ખોટ્યું ઘેર બેઠાં.
આશ્વાસન લૈ દીધું ‘કમિશન’, લાભ લૂંટવ્યો ઘેર બેઠાં.

મહુંગાઈમાં તપ છે સસ્તું, કળ ના વળતી ઘેર બેઠાં.
થોડું જ આયુષ, તપને તપી લ્યો, છૂટે મોહ જ ઘેર બેઠાં.

કુણ-કુણ મારું સાચું સગલું, આવે ભાન જ ઘેર બેઠાં.
છોરાં-બૈરી ઘૈડપણમાં, ચાલે વાંકાં ઘેર બેઠાં.

મતભેદો ને તુંડમિજાજી, મોં ચડેલાં ઘેર બેઠાં.
કોઈ કોઈની વાત ન સમજે, આર્તધ્યાન જ ઘેર બેઠાં.

અથડામણમાં સામસામી, ‘હું’-‘તું’ કરવે ઘેર બેઠાં.
કલેશો વધતાં, કૂતરાં વઢતાં, રૌદ્રધ્યાન જ ઘેર બેઠાં.

કોઈને કોઈની પડી નથી કેં, અપધ્યાનોયે ઘેર બેઠાં.
એકબીજા પર વાદ-પ્રતિવાદ, દુઘ્યાનોયે ઘેર બેઠાં.

ઉદ્વેગકારી માંદગીમાં, કષ્ટપીડન ઘેર બેઠાં.
ખુલ્લી કષાયી સ્વાર્થબુદ્ધિ, દુઃખે તપવે ઘેર બેઠાં.

હતી નિઃશંકતા જે સંબંધે, ભાસ્યો જૂઠો ઘેર બેઠાં.
શંકા હતી જે પરભુ ઉપરે, યાદ આવ્યાં ઘેર બેઠાં.

મારા જેવો મૂરખ ના કોઈ, ખૂલ્યું ‘જ્ઞાન’ જ ઘેર બેઠાં.
‘દાદા’ ‘કેવળ’ ‘જ્ઞાન’-દાતા, મોક્ષ ખોલે તપને જોતાં.

‘દાદા’ કેવળ મોક્ષદાતા, ‘જ્ઞાન’ ખોલે તપને જોતાં.
‘મંગળ’રૂપી સર્વ જ્ઞેયો, ‘બાવો’ જુએ કર્મ ખરતાં.

X